

Dừng và kết thúc

Tháng sáu, trời mưa tầm tã. Anh và cô cùng nhau ngồi trong một quán vắng. Bốn năm trôi qua, tình cảm giữa anh và cô dường như đã nhạt nhòa đi. Hai tuần nay, cô đã cảm nhận được điều đó. Anh cứ bận suốt, anh không dành thời gian cho cô. Ít nhắn tin, ít gọi điện. Thỉnh thoảng chỉ đi chơi với nhau được vài tiếng. Và ngày hôm nay, cô đã biết chuyện gì... sẽ xảy ra. Anh bảo có chuyện quan trọng, với tất cả những gì hiện giờ, chuyện quan trọng chỉ có thể là... chia tay.

“Em này!” – Anh khẽ gọi.

“Vâng, em nghe!”

“Chúng ta quen nhau cũng được bốn năm rồi nhỉ?”

“Bốn năm, ba tháng, hai mươi bảy ngày.”

“Ừ, anh không đếm cặn kẽ vậy đâu.” – Anh cười nhẹ và nói. – “Em nghĩ ngần ấy thời gian, đã là dài chưa?”

“Em không biết!” – Đôi tay cô nắm chặt vào váy, mặt cúi xuống nhìn những giọt nước lăn trên thành ly. Cô bản thân.

“Anh thấy nó rất dài rồi. Và anh nghĩ...” – Anh từ tốn nói rồi khẽ ngưng lại nhìn cô. Đôi mắt anh se lại một nỗi sợ sệt. Có lẽ sợ người con gái mỏng manh trước anh sẽ không chịu nổi những lời tiếp theo.

“Sao anh không nói tiếp?” – Cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt thoang thoang ánh lên vì chút lệ nhòa.

Anh nhẹ nhàng sờ lên đôi má cô, vuốt ve. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. Xong, anh nói.

“Mình dừng lại... nha em!”

Câu nói của anh cất lên, như dòng điện hàng triệu vôn làm tê liệt trái tim cô. Cứng đơ. Dù cô đã chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn chưa đủ để khỏi bàng

hoàng ngay lúc này. Đầu óc cô như rối bời vậy, cô không biết nên nói gì, làm gì ngay lúc này. Khẽ nhìn anh, anh ngoảnh đi nhìn ra bên ngoài trời mưa tầm tã.

“VẬY là chia tay đúng không anh?” – Cô yếu ớt nói.

“À, không! Đừng nghĩ như thế, hãy nghĩ rằng chỉ là kết thúc một đoạn đường thôi.” – Anh ôn tồn và bảo.

Cô im lặng, gồng mình để kìm nén những giọt nước mắt đang muốn bung trào ra. Tuy vậy, cô vẫn vô ý để rơi vài giọt nước nhỏ. Và anh thấy, anh bồn chồn. Anh bối rối không biết liệu điều mình đang làm là đúng hay sai?

“Để anh đưa em về!” – Anh đứng lên và đưa tay ra.

Cô gạt đầu và ngại ngùng nắm lấy tay anh. Bước ra quán, anh nhẹ nhàng khoác lên cô chiếc áo khoác của anh. Anh cứ làm như thế, chẳng có chuyện gì vừa xảy ra.

Ngồi đằng sau anh ngay lúc này, cô thấy thật quá đổi xa lạ. Vẫn ngồi sát, tay vẫn ôm eo anh, đầu vẫn tựa vào lưng anh. Nhưng cảm xúc thì khác, cảm xúc ngay lúc này là cảm xúc của lần cuối, lần cuối được gần anh như thế. Lợi dụng mưa lớn lúc này, cô thả lỏng đôi mi để cho những giọt nước trào ra, anh sẽ không biết được. Nhưng cô lầm, anh biết rằng cô đang khócsau lưng anh, vì mưa không ấm như thế. Một cảm giác tội lỗi ở trong anh, anh nhớ lời hứa của mình là sẽ không làm cô phải rơi nước mắt. Nhưng, anh phải đành thôi...

Phút chốc đã đến nhà cô. Cô muốn thời gian chậm lại đôi chút, để có thể gần anh thêm vài giây ngắn ngủi. Cô ngậm ngùi bước xuống xe rồi quay lưng chạy vào nhà. Cô không muốn anh thấy đôi mắt đỏ hoe của mình, cô sợ nhận được sự thương hại từ anh. Đợi cho khi tiếng xe nhỏ đi là lúc anh đã chạy xa, cô mới bước ra cửa và đứng nhìn anh. Anh đang xa cô, xa dần xa dần, hình bóng anh từ từ thành một chấm đen rồi vụt mất. Ngửa mặt lên để hứng những giọt nước mưa, đôi mắt cô chớp chớp, trong lòng thầm nghĩ “Mình đã mất anh rồi! Mất anh tức thì.”

Bước vào phòng và nằm. Lát sau cô nhận được một tin nhắn... từ anh.

“Em nhớ tắm lại bằng nước ấm, kéo lại bị bệnh. Nếu thấy nhức đầu thì uống một viên panadol đi.”

Nhìn những dòng tin nhắn của anh. Cô thật sự rất khó chịu. Cô liền nhắn tin lại cho anh – “Mình chia tay rồi mà, đừng quan tâm em nữa thì em sẽ thấy dễ chịu hơn. Tại sao anh lại nhắn tâm đến vậy, anh nghĩ e...” – Rồi lập tức xóa đi và tắt điện thoại.

Nhìn lên trần nhà, cô nghĩ về tất cả. Những lần uống nước cùng nhau, những lần cùng đi xem phim, những lần dạo phố anh và cô tay trong tay,... tất cả trong hơn hai năm qua giờ đã không còn nữa, tan biến như mây như khói. Và cô khóc, nụ cười thuở còn bên anh giờ thì đã tan và biến đổi thành một chất lỏng có vị mặn ở môi và vị đắng ngay trong tim.

Xung quanh cô là một không gian xa lạ. Cô vừa đi vừa sợ hãi. Không có một thứ gì ở đây. Đi được một đoạn ngắn, những âm thanh vang lên ở mọi phía...

“Mình dừng lại... nha em!”, “Đừng nghĩ như thế, hãy nghĩ rằng chỉ là kết thúc một đoạn đường thôi.”

Giật mình tỉnh giấc. Cô đã ngủ và mơ lúc nào chẳng hay. Thật là ám ảnh, những lời nói ấy thật đáng sợ với cô. Nhìn ra phía cửa sổ, nhẹ nhàng đưa đôi tay lên để những tia nắng len qua những kẽ tay. Vầng mắt cô óng ánh bởi những giọt lệ khô đêm qua. Ngày hôm nay, ngày một kẻ sẽ phải tập từ bỏ thói quen có người yêu bên cạnh.

Lặng lẽ thu gom những đồ đạc lưu giữ kỉ niệm ngày xưa của cô và anh. Thật khó khăn, khi đặt tất cả vào thùng. Những con hạc giấy, ngôi sao, những bức tượng được tô lem luốc, ly đôi, áo đôi và nhiều thứ khác. Cô trân trọng từng thứ, nhẹ nhàng sờ nắn rồi đặt vào thùng. Xem lại những tấm ảnh của cả hai, cô cười. Rồi nhanh chóng, nụ cười ấy tắt đi thay vào đó là đôi mắt vô cùng ảm đạm.

Cô gọi điện thoại cho bạn mình, cô giờ đây rất cần một người để chia sẻ.

“Alo, gì vậy bà?”

“Tao và anh ta... chia tay rồi.”

“Ồ, vậy hả, chia tay có lãng mạn như phim Hàn không?”

“Sao mà, có cái thái độ không quan tâm vậy?” – Cô nhăn mặt lại.

“Ồ, sorry sorry! Tại tao...ờ mà thôi cũng đừng buồn nữa, kệ đi!”

“Sao thôi buồn nhanh vậy được, tao có nhiều suy nghĩ, tao cần tâm sự.”

“Ừm, gọi 1080, con mẹ tổng đài khoái tâm sự lắm.”

“Này, bây giờ cả mà nữa...” – Cô tức tối và hét vào điện thoại

Ấm ức tắt máy, cô thù người nhìn xuống đất. Chẳng lẽ cả thế giới đang rời bỏ cô sao? Dòng suy nghĩ của cô chợt bị ngắt bởi điện thoại reo. Nhìn vào điện thoại, là anh. Không ngần ngại gì, cô liền bắt máy, mặt mày tươi tỉnh ra. Cô nghĩ anh đã thay đổi ý định và gọi cho cô để quay lại.

“Alo, em hả?”

“Vâng, em đây!”

“À, hôm qua anh...”

“Sao anh?” – Cô run run giọng, một ánh sáng lé loi trong đôi mắt cô

“Anh chưa lấy cái áo khoác, em cho anh lấy lại nhé!”

“...” – Nỗi buồn và thất vọng tràn trề trong cô sau khi nghe được lý do anh gọi lại.

“Alo!”

“À, vâng.”

“Vậy giờ anh qua lấy, em đem xuống cho anh nhé!”

“Vâng.”

Cô tự trách mình sao ngốc thế. Anh giờ không còn tình cảm với mình nữa,

anh sẽ không quay lại nữa đâu. Đừng mơ mộng nữa. Tất cả đã hoàn toàn kết thúc rồi.

“Alo!”

“Anh tới rồi!”

“Vâng, em xuống ngay.”

Bước ra ngoài, cô quay đi quay lại để kiểm anh, thì chẳng thấy ai. Ngần ngợ một hồi cô quay vào nhà. Đi được nửa bước thì điện thoại vang lên.

“Alo!” – Không có ai trả lời! – “Alo!”

Bỗng nhiên dưới chân cô có vật gì đó đang chạm nhẹ vào. Nhìn xuống thì cô thấy một chú chó nhỏ. Trên nó có một mảnh giấy có chữ “Đi theo tôi và đừng hỏi để làm gì!”

“Đi theo mày sao?” – Cô ngồi quỳ xuống đặt tay lên đùi và hỏi chú chó ấy. Nó vẫy đuôi rồi chạy đi. – “Này!” – Và cô vô thức chạy theo dù không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chú chó dẫn cô vào một công viên gần nhà rồi chạy đi đâu biến mất. Nhìn quanh tìm chú chó thì có một đứa bé gái nhỏ nhắn chạy đến và gọi cô.

“Cô ơi! Cái này của cô nè!”

Nó chuyền cho cô một phong bì rồi chạy vụt đi. Cô nhìn theo lạ lẫm. Mở phong bì ra thì cô thấy có một mảnh giấy hình trái tim với chữ “WILL YOU”. Cô ngờ nghệch chưa hiểu ra chuyện gì thì lại có một đám thanh niên dân hip-hop đến gần chỗ cô và bật nhạc nhảy. Một anh chàng nhảy những vũ điệu sexy rồi rút không biết từ đâu ra một đóa hoa hồng. Cô ngạc nhiên nhận lấy. Để ý, cô thấy trong những cánh hoa có nhét một cuộn giấy nhỏ. Mở ra, thì đó là chữ “MARRY”. Cô bắt đầu lờ mờ đoán được một điều gì đó. Cuộn tờ giấy lại và ngược lên và bất ngờ. Trước mặt cô là một chiếc bong bóng hình trái tim màu hồng với một chữ to đùng trên đấy “ME”. Và bất ngờ hơn nữa, đằng sau chiếc bong bóng ấy chính là... anh.

Cô bịt miệng lại, đôi mắt tròn tròng. Ngay khoảnh khắc ấy, những đám thanh

niên bật nhạc Marry me của Mr.Siro lên. Cô không biết gì đang xảy ra. Vừa hôm qua, anh và cô đã chia tay mà. Cô đang mơ sao??? Anh nhẹ nhàng chuyển vào tay cô chiếc bong bóng ấy, rồi mỉm cười và chích bể nó. Cô giật mình và băng người lên. Anh khẽ quỳ một chân xuống và cầm sợi dây cột bong bóng lên. Thì ra có một chiếc nhẫn đã được cột sẵn trong chiếc bong bóng ấy. Anh cầm chiếc nhẫn và ngược nhìn cô bảo.

“Lấy anh nhé em yêu. Bốn năm qua đối với anh là rất đủ dài để chúng ta đến với nhau như thế này.”

Cô chưa kịp nói gì, thì người bạn của cô từ đâu xuất hiện và cầm máy quay bước ra. Cô nàng vừa quay vừa nói.

“Sorry cưng nhé, sáng nay tại không muốn làm lộ kế hoạch này nên hơi vô duyên. Cứ tiếp tục đi, đừng quan tâm tao.”

Cô quay lại nhìn anh.

“Vậy hôm qua không phải là chia tay sao?”

“Anh có bảo là mình chia tay nhau sao.”

“Lạy chúa! Anh đã dựng nên tất cả!”

Anh mỉm cười nháy mắt với cô.

“Em không mơ chứ?”

“Tất nhiên!” – Anh lại cười.

“Này đồng ý đi chứ, máy quay sắp hết pin rồi!!!” – Cô bạn nhắc khẽ bạn mình.

Những thanh niên nhảy hip-hop và cả những người xung quanh đều hô vang
“Đồng ý, đồng ý!”

“Em... em!”

“Em không sẵn sàng sao? Vậy chúng ta đợi thêm vậy?” – Anh chau mày nói.

“KHÔNG! Em đồng ý!”

Nói xong cô ôm chầm lấy anh. Hết thấy mọi người đều vỗ tay tán thưởng cho đôi uyên ương. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi đeo nhẫn lên đôi tay cô. Anh và cô tựa đầu vào nhau, họ cười trong hạnh phúc.

“Nhưng anh đã bảo... mình nên dừng lại mà?”

“Dừng, chỉ là tạm nghỉ sau một chặng đường dài để lấy sức cho chặng đường tiếp. Anh có bảo là dừng lại luôn đâu!”

“Và anh cũng bảo là kết thúc?”

“Ừ, vì ta phải kết thúc đoạn đường tình yêu để đi qua con đường hạnh phúc. Em có thấy con đường nào đi mãi không hết không?”

“Nhưng...”

“Tin anh nhé, hãy nắm tay anh. Anh sẽ yêu thương em suốt cuộc đời này.”

Cô bối rối, đôi má ửng đỏ. Thật sự quá đổi bất ngờ, cứ như một giấc mơ. Nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt ấy chứa chan một tình yêu rực cháy thăng hoa.

“Vâng... em tin! Mà này, anh đã lừa em một vợ, anh có biết rằng là em rất đau khổ...”

Anh ngắt lời cô bằng một nụ hôn.

“Anh sẽ đền sau, nhé!”

“Đáng ghét!”

“Ê này chú rể tương lai, làm lại được không, vừa rồi tui chưa bấm nút quay!”
– Cô bạn phá ngang giây phút thân mật của họ.

“CÁI GÌ? ĐÙA À?” – Cả hai người họ và những người thanh niên nhảy hip-hop đồng thanh đáp.

“Ừ, đùa đấy!” – Nói xong cô bạn cười ha hả, tất cả ngỡ ngàng một hồi rồi cười

theo.